

110320 Andra söndagen i fastan

Björn Helgesson

Den kämpande tron

Vem var hon egentligen, hon utan namn? Hon dyker upp i berättelsen och försvinner spårlist och namnlös. Men det finns en historia här, även om den är dold.

Vad får henne att hålla dyrbar olja över Jesus huvud? Jag lockas att fantisera kring henne. Helt klart har hon varit med om någonting starkt som förändrat hennes liv. Ett elektriskt möte med Jesus som har berört henne på djupet. På vilket sätt framgår inte. Jesaja profeterar långt innan om vad Jesus skulle komma att göra när han mötte människor. Så här skrev Jesaja: "Han har sänt mig att frambära glädjebud till de förtryckta och ge de förkrossade bot. Att förkunna frihet för de fångna, befrielse för de fjättrade."

Kan det vara så att den namnlösa hade upplevt något sådant: glädje, bot, frihet, befrielse. Hon har blivit sedd och känt sig älskad. Jesus har blivit hennes kung. Det var kungar man smorde med olja. Det ligger inte på ett teoretiskt plan. Hon känner det i hela sin varelse. Hon måste få göra någonting. Hon rinner över av känslor. Kanske känner hon tacksamhet, förundran, glädje. Det är på riktigt. I hennes kropp och sinnen. Det händer saker med oss när Jesus kommer nära.

Möjligen förstod hon vad som väntade Jesus och kände sorg. Mer tveksamt, tror jag. Visserligen har Jesus nyss berättat om vad som väntar honom, men ingen kunde riktigt ta in detta. Men Jesus tar emot hennes äkta uppskattning och den ger honom tröst. Han vet om att han är på väg mot sin egen död och den namnlösa styrker honom att stå fast. Jesus har en ensam inre kamp att stanna kvar på den väg han ska gå.

Jag undrar hur de kom att mötas, den namnlösa kvinnan och Jesus. Sökte han upp henne eller sökte hon upp honom? Vi vet inte. Men de möts. Jesus sa vid ett annat tillfälle: Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor. Kanske hade hon hört detta och med skälvande ben sökt upp honom? Kanske hade hon tvekat länge och kämpat med sina egna tvivel på honom. Många hörde Jesus tala men få av dessa vågade språnget och sökte upp honom. Man kan inte mer än bjuda in. Valet är den andres. Ingen annan kan göra våra viktigaste vägval. Så var det då och så är det nu. Jesu anspråk var och är så överväldigande. Kan de verkligen vara sanna? Endera ljuger han, annars är han psykiskt sjuk eller också är det han påstår sant. Det kan inte vara lite lagom sant. Jesus förstod sina åhörarens tvekan.

Den vanligaste frågan är: "Kommer jag att få det jag ber om?" Jesus svarar helt enkelt: "Jag säger er; Be, så skall ni få". Jesus måste ha sett att de var lite skeptiska för han upprepar sig med en annan formulering: "Sök, så skall ni finna". Och till slut en tredje gång: "Bulta, så skall dörren öppnas". Eftersom han känner den mänskliga naturen fortsätter han: "Ty den som ber, han får". De närvarande ser inte övertygade ut, så han upprepar en femte gång: "Den som söker, han finner". Och för sjätte gången: "För den som bultar skall dörren öppnas". Varför upprepar han det här sex gånger? Jo, därför att han vet hurdana vi är. Vi har svårt att tro att Gud skulle vilja ge oss något – inte minst något så ovanligt och underbart som sin heliga Ande och de gåvor som åtföljer Anden. Anden är den hjälpare Gud sänt n i sin kyrka och in i våra liv.

Även om vi klarar oss igenom den första snårskogen av hinder, fastnar kanske några av oss i nästa snårskog som är fruktan. Rädslan gäller det som vi skall få ta emot. Kommer det att vara bra för oss? Tänk om jag tappat kontrollen? Jesus drar parallellen med en jordisk far. Om ett barn ber om en fisk, finns det knappast någon far som skulle ge barnet en orm. Om barnet ber om ett ägg, får det inte en skorpion (Luk.11:11). Det skulle vara otänkbart för de flesta av oss att behandla våra barn på det sättet. Jesus fortsätter med att lite drastiskt säga att i jämförelse med Gud är vi onda! Om vi inte skulle behandla våra egna barn så, är det otänkbart att Gud skulle handla så. Han skulle aldrig svika oss.

Med darrande ben övervann vår namnlösa kvinna sin fruktan. Hon vann seger genom att välja och handla. Hon vände sig till Jesus. Hur mötet såg ut vet vi inte. Våra möten med Gud är våra egna, men vi ser frukten. Vår okända vän håller en flaska med dyrbar olja över Jesu huvud. Omgivningen tycker att hon överdriver. Men vad ska man göra när Gud blivit verklighet?

Från Hebreerbrevet fick vi höra om hur Mose föräldrar i tro höll honom gömd. Tro är att hålla fast vid löftena, att lita på fast tilliten för andra är närmast löjeväckande. Att gång på gång vända sig till Gud och ropa efter honom.

Också idag inbjuder Jesus oss. Kom, säger han. Be, sök, bulta. Mötesplatsen är dit hjärta. Den här vintern har vi i Olaus Petri kyrka börjat inbjuda till personlig förbön vissa söndagar. Vid Jesusikonen på höger sida i kyrkorummet kan den som vill få formulera sin längtan efter Gud eller sin oro få göra det. Jesus kan vi vända oss till var som helst. Framförallt i vår ensamhet. Men vi kan även få göra det tillsammans med en annan människa. Ingenting är naturligare än att vi kristna ber för varandra och med varandra. Be för mig; jag ber för dig. Det är våra riktiga liv det handlar om. Vi befinner oss i gott sällskap. Här finns också vår namnlösa vän. Kvinnan med balsamflaskan.

I vår del av landet och i vår tid finns det många av oss som drabbats av alltför närgången religiös nit. Ivern att se yttre manifestationer har misslett medkristna till andliga övergrepp. Sådant vill vi inte ägna oss åt i vår kyrka. Vår bön är stillsam och utan stora åthävor. Gud verkar på det sätt han vill. Men han hör alltid våra böner, för sådant är hans löfte. Gud vill oss väl. Denna söndag erbjuds inte personlig förbön på detta, just för att minska dramatiken. Men också den heliga Mässan är en mötesplats med Gud.

Rubriken för denna söndag är den kämpande tron. Jesus kämpade i sitt inre och vann seger vilket också är varje människas seger. Vår kamp handlar om tro och tillit. Är Jesus den han påstod sig vara? Vill han mig väl? Ser han just mig? Ska jag våga vända mig till honom gång på gång som ett barn tjarar på sin pappa?

Låt oss stödja varandra att hålla fast i den tron.